

Paul Goma

DELIR DE PERSECUȚIE

11 august 2005

Pre-simt venind, cum am simțit de fiecare dată, o nouă campanie din partea “intelectualilor de vază, a scriitorilor din România, sătui de insultele, de calomniile, de minciunile proferate de mine la adresa lor”. De astă dată, pe lângă orfanii luptei de clasă, pe lângă holocaustologii tradiționali, altfel spus: orfanii luptei de rasă (R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian) vor participa activiștii auxiliari dintre *goi*: G. Andreescu, I.B.Lefter, Pippidi, Pecican, Laszlo, Totok, precum și “independenții” Gelu Ionescu, Iorgulescu, Cosașu, Marta Petreu, Liviu Antonesei. Aceștia “sunt pe cale de a-mi da replica - finală - meritată”; “în mod organizat și concentric”. Scopul:

“Să-l dis-tru-gă, să-l lichideze - definitiv - pe Goma”.

Mă mai li-chi-da-se (definitiv) cineva: prietenul și colegul de celulă Ivasiuc : la cutremurul din martie 1977 l-a strivit o grindă de beton;

Mă mai lichidase careva: generalul Pleșiță, întâi chimizându-mă până în pragul morții, la ei, în arestul Securității de pe Calea Rahovei, în aprilie-mai 1977; în exil expediindu-mi o bombă într-o carte; tot acolo trimițându-mi-l pe securistul Haiducu-Vișan-Moțu-Hirsch-Forrestier să mă otrăvească: s-a întâmplat ca Haiducu-Hirsch să fie lichidat acum doi ani de securiștii săi, iar Pleșiță era cât pe-acți să arză cu tot cu casa lovită de trăznet (potrivit blestemului: «Trăzni-te-ar Dumnezeu!”);

Mă mai “decedase” (definitiv!) cineva, acum o lună și jumătate: procurorul Eduard. Tovarășul să se păzească de a ieși în târg pe timp de ploaie: o picătură i-ar putea borti creierul personal.

Mi se pregătește o replică-meritată? Cum: celelalte “replici” date de către masele largi de scriitori indignați fuseseră ne-meritate?

A, da, acum, fiind noi în plin an 2005, se va porni împotriva-mi o chestie inspirată de *războiului-nuclear-preventiv* imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz în Irak (de unde, după informațiile din presă, războinicii preventivo-nucleari se pregătesc să se retragă strategic, așa cum hollywoodian-strategic se retrăseseră în 1975 din Vietnam).

Printre multele păcate atribuite mie - unul dintre cele mărunțele: *delirul de persecuție*. Acuzație în care se întâlnesc N. Manolescu și C. Burtică; G. Liiceanu și N. Pleșiță - ilustrare:

Editorul Liiceanu, acuzat de mine că îmi trimisese la topit o carte de mărturie, m-a acuzat la rândul-i că sufăr de mania persecuției;

În “cadrul discuțiilor prietenești” de la 1 aprilie 1977, când mă bătuse (s-a lăudat recent la televiziune cu isprava-i) apoi în vara aceluiași an, după ce mă răpeau de pe stradă haidamacii lui, la protes-

tele mele împotriva “metodelor”, Pleșiță rânjea: «Te-am bătut io? Ai probe? Te-am răpit io? Ce probe ai? - ia nu mai face pe persecutatu’!»

Așa cum, în 1977, în prezența lui N. Breban care confirma ceea ce tocmai spusese: că sunt asediat de Securitate, că telefonul nu funcționează decât pentru securiștii care ne amenință, că X, Y, Z, semnatari ai Apelului nostru fuseseră arestați și nu mai aveam semne de la ei - C. Burtică, senin, mă asigura: când era diplomat la Roma “i se părea” că e urmărit, dar nu era decât “o mică halucinație”... - tot așa, începând din chiar vara anului 1990 (când Liiceanu retrăsese din librăriei **Culoarea curcubeului**) colegii, prietenii mei G. Adameșteanu, Monica Lovinescu, Dorin Tudoran mă asigurau că “mi se pare”, iar Geta Dimisianu, în stilul Pleșiță: «Ia nu mai face pe interesantul, că te persecută Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi - ei, na, două-trei cărți, la cele două sute câte ai scris - ăsta-i delir de persecuție!»

Pe atunci încă mai eram băiat bun, nu-mi dădea prin minte să-i blestem pe “consolatori” astfel:

«Să dea Dumnezeu să ajungeți și voi în situația mea: să vă distrugă cărțile editorii-prietenii ca Liiceanu, Sorescu, iar prietenii de decenii, și ei scriitori (G. Adameșteanu, Monica Lovinescu) să vă trateze de calomniatori ai bieților distrugătorii de carte Liiceanu, Sorescu - fiindcă nu nu va fi deloc adevărat, suferiți de mania persecuției!»

“Ofensiva” din acest an, 2005 face parte dintr-un... serial. Și nu va fi prima (“căci ei sunt mulți, eu singur și gol...”).

Să le re-memorez, re-număr, chiar dacă unora dintre cititorii mei - numai pe internet! - li se va părea că mă repet. Nu va fi părere, ci adevăr: voi repeta (“ca o placă stricată”, vorba Monicăi Lovinescu atunci când aduceam iar vorba de trădările Domniei Sale), “întâmplări” din viața mea, cu trimiteri la Biblie: la vinderea, la trădarea-de-frate și la (tentativa) de ucidere a aceluia: mitul Iuda și mitul Cain, împletite, rezultând, în Carpații noștri, mitul-emblemă al românilor: Miorița.

Pe timpul lui Ceaușescu am numărat (și îndurat) agresiunile:

1) Începând din 1970 durînd până în 1990, **20 ani (dintre care 7 în țară), interdicția de a publica**, fie și traduceri, fie și note de lectură (nesemnate) în *România literară* unde adjunct era G. Dimisianu. **20 de ani de inexistență în limba în care scriu, româna; 20 de ani de tăcere totală a numelui meu și a faptelor mele de scris** - dacă eram “trădător de patrie”...;

2) În 1976 Gallimard îmi publicase, în traducere franceză, a treia carte: **Gherla**. Împotriva ei (și a autorului, aflat în România) a fost pusă la cale o dublă campanie: am știre de doar două perechi de scriitori colegi: Țoiu-Bălăiță trimiși în Suedia în creștinescul scop de a-l convinge pe editorul Coeckelberghs să nu editeze în suedeză **Gherla** - o carte proasă, iar autorul un veleitar lipsit de talent; Breban-Ivasiuc trimiși la München, în extrem de culturalul scop de a-i explica lui Noël Bernard, directorul secției române de la Europa liberă ce eroare comite când îl propune ca “exemplu” pe un netaientat ca Goma; apoi

la Paris, să le facă un desen Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca (și altora și altora), arătându-le că Goma este un impostor în literatură și mai bine ar vorbi despre ei (Breban Ivăsiuc), adevărați scriitori. Simultan “presa din exil”, cea scrisă la București și tipărită la Toronto, Fürstfeldbruck-München, Milano, Londra, Atena (unde Ion Brad, ambasadorul, îl pune pe Dimitrios Ravanis-Rendis, fost exilat marko-sist în România să traducă produsele sale în grecește, apoi le dădea lui Ivașcu, lui E. Barbu, lui Dragoș-Răcănel să le retraducă în românește, cu indicația: “Din presa occidentală”, trimțind la sursa: “marele jurnal elen **Proini**”...), sub semnături ca I.C Drăgan, Faust Brădescu, Michael C. Titus, Emilian, René Theo, Lozovan (ei, da, chiar el), bravii exilați anticomuniști îl puneau la zid pe Goma, cel care trădase România socialistă a lui Ceaușescu...;

3) “Întâmplarea” din februarie-martie 1977: cu excepția lui Ion Negoieșcu, nici un alt coleg scriitor nu a susținut acțiunea pentru respectarea drepturilor omului - vorbesc de textul său, transmis la Europa liberă și în care nu era vorba de “pașapoarte” (de acelea mă ocupam eu...), ci de cultură, de literatură, de libertatea de creație, de gândire, de expresie. După moartea în exil al lui Negoieșcu, prieteni de decenii ca Doinaș, amici culturali ca Gelu Ionescu au pretins a fi fost cel puțin coautori ai textului semnat : “Ion Negoieșcu”;

4) Momentul aprilie 1977, când Consiliul Uniunii Scriitorilor a hotărât să excludă un membru aflat în ghearele Securității, arestat, amenințat cu o condamnare pentru trădare (eu fiind acela) - astfel totalizând trei campanii - aparent: pasive, dar cât de active, atât prin vorbe-vorbe ale lui Deșliu, Jebeleanu, Bogza, Marin Preda, Geo Dumitrescu, Zigu Ornea..., cât și prin scrisul la gazete: Ivașcu, Piru, Zoe Bușulenga, E. Barbu, Băran, Dan Zamfirescu, Săraru, Dobrescu - și alții și altele...

5) În 1979 îmi apăruse la Seuil, Paris, în traducere franceză, volumul de mărturii **Le Tremblement des hommes (Cutremurul oamenilor, 1977)**; tot atunci fusese înființat la Paris CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru o Europa a Libertăților - președinte: Eugène Ionesco). De la București a fost dezlănțuită o “campanie totală” împotriva “dușmanilor României”, atât în presa din țară, prin E. Barbu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Bușulenga, Ivașcu, C.V. Tudor, Băran, Herivan, acad. Condurachi ș.a.... Deci și împotriva mea, ca cel care îl manipulează pe Ionesco, ‘un gagarisit și un bețiv inconștient’, scria Dan Ciachir, în *Săptămîna* barbă, citat cu sfîntenie 11 ani mai târziu de către ucenicul său întru spiritualitate ortodoxă, Buduca, în “reportajul” său de la Paris.

[Fatalitate: în același moment, vara anului 1990, pe lângă retragerea din librării a variantei originale, în românește a volumului de mărturii **Culoarea curcubeului (Le Tremblement...)**, la Paris, Liiceanu, în pauzele filmării lui Eugène Ionesco, fiind în vizită la noi, s-a indignat că de votul unui asemenea “inconștient” - Ionesco! - a depins excluderea din conducerea Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a unui om cu meritele lui Mihnea Berindei... A

fost pus la punct de soția mea, Ana, de n-a mai scos un cuvânt până la plecare. Monica Lovinescu m-a terorizat la telefon o săptămână întreagă, întâi rugându-mă să nu care cumva să-i “povestesc Mariei-France întâm-plarea” ; apoi acuzându-mă că eu inventasem “acea poveste”, deși în aceeași seară dânsa îmi spusese că Liiceanu o relatase și la ei și că era disperat, negăsind cum să repare gafa...]”;

După aceste (doar) cinci dis-tru-geri, o întrebare retorică: dintre colegii și prietenii mei de atunci a existat vreun scriitor (în afară de Negoțescu) să se declare solidar, nu cu păcătosul de Goma, ci cu principiile pe care le propusese pentru a fi apărate - dealtfel deloc originale: polonezii, ungurii, cehoslovacii, chiar și rușii! le enunțaseră?

Deci, după 20 ani de tăcere forțată, începînd din 1990 am putut - în sfârșit - să public în România, în românește...

6) ... până în 1993, când, ca răspuns al unei scrisori publicate în *Timpu*, în care mă plîngeam că editorul Liiceanu retrăsese volumul de mărturie despre 1977, **Culoarea curcubeului**, imediat după ieșirea în librării (iunie 1990), îl depozitase, mințind-mă că absența lui de pe piață se datorește numai... distribuției deficitare, iar în 1993 trimisese la topit tirajul depozitat. Scriitori colegi și prieteni ai mei care suferiseră cumplit de cenzura comunistă, de topirea cărților, în loc să ia partea victimei (ori curajoși ca la noi, pe plaiurile dealvaletice, să tacă înțelepțește), au deschis foc concentrat asupra mea, acuzându-mă că îl calomniez pe intelectualul editor Liiceanu, distrugătorul de carte.

Astfel a fost pusă la cale o veritabilă campanie de presă împotriva mea - repet: victimă! - organizată de Liiceanu, G. Adameșteanu, cu sfaturile-prețioase din umbră ale Monicăi Lovinescu, avînd ca tribună-megafon: revista 22;

7) În 1995 mi-am declarat candidatura la Președinția României. După cum orice alfabetizat înțelegea, anunțarea candidaturii era o provocare (în sensul de stimulare a altora dintre ai noștri, avînd fibră de om politic), Programul fiind un text utopic-prezidențial, nu realist-primărial (ca al lui Constantinescu), nici... inexistent (altfel rezistent)-cultural (N. Manolescu). Reacțiile nu au întârziat, numai că, surpriză: ele au pornit nu dinspre dușmanii tradiționali, comuniștii-securiștii, ci dinspre aliații naturali: Horia Rusu și C. Coposu! Abia apoi au început a lătra scînteistii (născuți, nu făcuți) ca C.T. Popescu, C. Stănescu, Felicia Antip și alți dragi-tovarăși. După cele “politice” au început culturalele, prin C. Țirlea (!), prin “arheul nației”, Pruteanu; tot atunci s-a trezit Alexandru George să facă el ordine în “terminologie” (disidenți, opozanți, rezistenți) și tot atunci Alex. Ștefănescu, recenzent ultraelogios vreme de 6 ani a schimbat macazul: fulgerător am devenit (caută... candidatura cu care îl concuram pe Manolescu) autorul care stăpânește “Arta exasperării cititorului” - în *România literară* a jupânului, unde tocmai apăruse un extemporal semnat de o Romaniță, intitulat “Cenzura scrie proză” (proza scrisă de cenzură: **Ostinato**);

8) În 1997 mi-a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**. Dan Petrescu, îngrijitorul ediției l-a invitat la lansare și pe Pruteanu. Arheul a atacat

Jurnalul în maniera numaiovorbășăispun-ică: “Citisem șpalturile anul trecut (...) e o carte doldora de resentimente (...) elucubrații (...) când îl numește pe Gabriel Liiceanu (...) un Leonte Răutu”...

Însă atacul general a fost anunțat prin trâmbița Monicăi Lovinescu în 22, prin textul semnat de dânsa, cel conceput de Liiceanu și de Adameșteanu, negociat la telefon - încheiat cu:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată s-au năpustit: re-Pruteanu, re-Ștefănescu, Groșan, Buduca, re-Adameșteanu (la televiziune, la emisiunea lui I. Sava s-a dovedit a fi măcar verișoară a lui Pruteanu: “Nu l-am citit [Jurnalul], dar e plin de calomnii”), Andrei Cornea, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, C. Teodorescu, Paruit, Iorgulescu, Zaciu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă. În eșalonul doi Simuț, Borbély, Angela Marinescu, Val Condurache... au “contribuit” și ei după puteri la apărarea literatorilor români de “acuzățiile calomnioase ale lui Goma”;

9) În 1998 a izbucnit “Scandalul Caraion”. La semnalul (tăcut) al Monicăi Lovinescu, sonorizat de inenarabila Jelea, “toată floarea cea vestită” a intelighenției române s-a năpustit asupra unui mort care nu se mai putea apăra. S-au încrâncenat atunci asupra “turnătorului” Caraion mai cu seamă aceia care fiind ucenici ascultători ai adevăratului turnător de pușcărie Ivașcu, ai politrukului cekist Paul Georgescu, traversaseră Iepoca Ceaușescu “înțelept”, pe burtă, în patru labe, nefăcînd compromisuri... decât din cele care nu se văd negru-pe-alb (Sorescu) “uitate” (ca N. Manolescu: coautor al detestabilei **Literatura române de azi, 1965**).

M-am amestecat și eu - și am fost re-pedepsit: adunați la un fel de colocviu, oameni de litere români au hotărît: cea mai eficace măsură pentru închiderea gurii-mari a lui Goma este *tăcerea*. Așadar *despre Goma să nu se mai scrie nimic - nici de bine nici de rău. Goma trebuie să ne-existe*. Cuvântul de ordine a fost dat tot de Monica Lovinescu sub forma:

«Goma e contestat»

Și contestat am fost - în/prin tăcere. Au protestat împotriva acestei “măsurii”, în scris, doar Vasile Baghiu; a ignorat măsura doar Liviu Ioan Stoiciu: el mi-a propus o colaborare la *Cotidianul* (iar Cristoiu, pe care l-am atacat din primul text propus, a fost de acord!).

10) În 2000 a fost “re-ales” Iliescu. Aproape toată intelectualitatea românească a semnat Apelul: “pentru democrație, împotriva dictaturii”- citește: în favoarea lui Iliescu, democratul... Am scris atunci un text: “Să fie desființat electoratul!” în care arătam pe puncte cât de orbi, cât de mereu-oportuniști erau directorii-de-opinie ai țării: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Doina Cornea, Adameșteanu, G. Dimisianu, Ștefănescu, I.B. Lefter... Drept care scriitorii de la *România literară*, curajoșii anonimi adunați în celula de partid “Cronicar” au amenințat consora (sic) *Vatra*, cu un proces - pentru publicarea lui Goma - și, în cel mai curat stil comunist, atrăseseră atenția că revista este finanțată de Comitetul județean pentru cultură...

Ajuns pe pragul celei de a 11-a agresiuni, mă opresc, să-mi trag (ră)sufletul. Pentru că nu am înșirat toate măgăriile, toate porcăriile, toate loviturile pe la spate publicate în 22 (de Barbăneagră, de Mircea Martin). În bună și neaoșă tradiție autohtonă fosta prietenă, șefesa revistei mi-a refuzat (tăcînd) cuvenitul drept-de-replică - imitată, peste ani de alt fost bun prieten: Liviu Antonesei în chestiunea unui articol mincinos, obraznic, analfabetizator al inginerului drepturilor omului, Gabriel Andreescu (fost prinț consort al Gabrielei Adameșteanu, la 22, la GDS, unde multe porcării făcuseră ei dimpreună).

11) Pentru această campanie de pedepsire a mea semnele prevestitoare s-au arătat în toamna anului trecut, 2004, după ce am anunțat în presă că îi dau în judecată pe 13 securiști, precum și pe I. Iliescu, președintele în exercițiu. Acuzațiile formulate împotriva securiștilor, cu osebite a lui Pleșiță ar fi trecut neobservate (ca toate esențialele-la-români), dacă lui Iliescu, pe lângă multele și extrem de gravele fapte enumerate în Plângere, nu i-aș fi pus în spinare și binecuvîntarea (înalt-prezidențială) dată "Comisiei internaționale" ocupîndu-se de 'Holocaustul în România'. Așadar, acuzațiile succesive de "trădător de patrie", de "lipsit de talent", de "calomniator al intelectualilor noștri de vîrf" au fost, până la noi dispoziții, lăsate la o parte și re-activată cea de "antisemitism" lansată de Ed. Reichman (în 1986), de R. Ioanid, în 2002, de Shafir tot pe-atunci.

Replica a întârziat două luni (timp necesar pentru copierea întocmai și învățarea pe de rost a directivelor Wiesel), dar și când a venit... Sub semnătura indispensabilului, inevitabilului, inenarabilului A. Oișteanu și publicată - unde în altă parte? decât în 22, condusă de incontestabila, incompresibila, indivizibila, Gabriela Adameșteanu, veterană în campaniile, trei, împotriva mea. Acela (indispensabilul oișteanu) deplora, cu duroare, evidența, pentru el și ai săi: deși Goma, autorul eseului **Săptămîna Roșie** este antisemit - doar a scris-o, în *Observatorul* lui I.B. Lefter, Falsul R. Ioanid evanghelistul - cartea însăși nu cade sub prevederile Ordonanței cu care Teșu umblă tot timpul în gură.

Am trimis la redacția revistei 22 un drept-la-replică, sperînd că, din 1995 (când un text în care contestam valoarea de candidat la președinție a lui E. Constantinescu, afirmam aproximativ: 'N. Manolescu, alt candidat, nu mai moral, dar cu o inteligență cîtdecîta' - iar G. Adameșteanu l-a pus pe al meu la murat, până când au fost scrise replicile lui Constantinescu, Manolescu, Zoe Petre), trecînd - spuneam - 10 ani de când mi se refuzaseră alte trei-patru drepturi (sic), mi-l vor publica pe acesta. Ei bine, m-am înșelat și de astă dată: nu aveam dreptul să public nici în 22, periodic proprietate a clanului Adameșteanu, slujnicit(ă) cu temenele de Rodica Palade și, până mai deunăzi, cu suportul teoretic (sic) al lui Gabriel Andreescu, inventatorul chibritului cu fosfor la ambele capete și a "filosofiei disidenței la român", altfel industriaș al drepturilor omului minoritar - în România. În disperare de cauză - starea permanentă de la complotul

provocat de ukazul Monicăi Lovinescu; “Goma e contestat!” - am trimis prin e-mail textul câtorva persoane - “pentru informare”; l-am trimis și la *Ziua*, unde, în cele din urmă, a apărut. S-a băgat în vorbă și “politologul” Dan Pavel care și el mă tratase de “antisemit” - de astă dată cu folos pentru mine: *a recunoscut (și rămâne singurul!) : nu îmi citise textele considerate “antisemite”*.

12) Se vede că acuzația: “antisemit” nu a fost considerată de Manolescu&ManoLeii suficient de... productivă - decât în asociere cu altceva. “Altceva” - ce?

Ceva care abia se înțelesese din bâiguiala lui C. Teodorescu, recenzînd în *Cotidianul Culoarea curcubeului*, mărturie apărută în februarie la Polirom (de mirare: în urmă cu zece ani același înțelesese ce e cu volumul, ba mă apăraseră de C.T. Popescu). Era “ceva cu dosarele de securitate”, însă, ca tot *-escul* autoamnezic, ManoLeul Teodorescu o uitase-pierduse, rămânîndu-i ceva-ceva în genul “Goma, scriitorul turnătorilor”...- formulare bunișoară, fiindcă repeta acuzațiile neturnătoarelor emerite Bianca Balotă și ale Getei Dimisianu, însă nu-destul-de-bună: nu se exprima limpede, tăios.

A fost trimis în prima linie limpede-tăiosul exprimător Gabriel Dimisianu.

“Cine pe cine acuză?” își intitulează Eternul Adjunct al *României literare* luarea-la-cuvînt din 27 iulie-2 august 2005.

Nici că se poate un titlu mai potrivit unui astfel de product, emnat de un asemenea producător: Gabriel Dimisianu. Parafrazîndu-l, se poate scrie - exclamativ, nu interogativ:

“Cine pe cine acuză!” - citește: ‘Dimisianu pe Goma!’

Uluitor la condeierii literari dedați și la publicistică: mai întâi și mai întâi ei rămân în plină ficțiune (artistică), nu se lasă trași-împinși în publicistica-gazetărească (sic). Disprețuind suveran (de unde le va fi venind disprețul? Dar suveranitudinea? Nu din exercițiul de decenii al scrisului crâncen realist-socialist?) Decurgînd din prima “calitate” - ficționarismul în totul, în toate - ignorarea (și ea, suverană) a *adevărului*, autorul își imaginează că un articol se așterne pe hârtie exact, dar exact așa cum se confectionează o recenzie (fatal subectivă), un roman (cum altfel decât expresie a subiectului narator?). Din acest motiv “neopubliciștii” dintre scriitori exersează această meserie, gazetăria (și grea și funcționînd - în principiu - după un cod moral) în stare de levitație: pentru ei nu există realitatea *sol*, cel călcat totuși cu augustele lor membre dindărăt, două: numita *citire* a textului comentat-atacat, și cinstita *citare* din obiectul cu pricina. Și nu există morală (mamițo!).

Citez din G. Dimisianu:

“Efectele dării pe față (parțiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenți sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte

exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuții politice, care au pus la cale și au înfăptuit represiunea”.

Perversă întorsătură a condeiului. Așadar acesta - nu altul - a fost efectul: “modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenți...”

Ca și cum nu *România literară* deschisese campania împotriva lui Caraion (“oponent”, nu colaboraționist - ca Manolescu, Dimisianu, Ștefănescu, Țoiu, Silvestru, Pardău, Băran), rezemându-se “documentar” pe dosarele grațios oferite de Traficantul nr. 1 al dosarelor, securistul Pelin; ca și cum nu Manolescu îl invitase pe Iliescu, “omul cu o mare” imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1900), pentru a fi spălat de sânge în cea mai prestigioasă publicație culturală a României; de parcă nu același Manolescu îl invitase pe Voican Voiculescu-Sturdza, suprașeful Securității, în decembrie același an, să-și publice “dosarul de securitate”, prezentat de “redacție”, în termeni de un analfabetism și un târătorism demne de epoca lui Ceaușescu; ca și cum nu Manolescu și Dimisianu publicaseră în numărul 41 din oct.1998, textul “Securitatea despre România literară” sub anunțul: “DOCUMENT” - din el cititorii aflînd că cel mai dîrz anticomunist din redakție fusese... Vasile Băran!

Dar G. Dimisianu continuă:

“Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceaușiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar (...) în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lapidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre ‘demonizarea’ Uniunii Scriitorilor’), acolo, în acele medii, îngrămă-dindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? (...). Din păcate, cîteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confrăților de condei cine știe ce polițe”.

După ce și-a legitimat zicerea prin trimiterea la reperul multifuncțional Alex. Ștefănescu, G. Dimisianu atacă frontal:

“Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întreat, în ‘Jurnalul literar’, ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luîndu-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură.”

Din citatele produse reiese că G. Dimisianu este doar un pion în trupa arătătoriștilor-în-sens-invers. Din recenta haită fac parte, atât foști activiști, securiști de meserie, care înainte de decembrie 1989 slujiseră Scînteile generale, cu pana și cu limba lor devotată - aici intră și Pelin dar și C. Stănescu și pionierul pe atunci C.T. Popescu - deasemeni intelectualii patriei, directorii de conștiință, scriitorii rezistenți prin cultură, grijulii cu păstrarea virginității breslei, deci cu supraviețuirea cadavrului numit Uniunea Scriitorilor - și, neapărat, cu Fondul Literar! Cei din a doua categorie ar fi indignați să afle că îi pun alături (dimpreună) cu tovarășii cinstiți din prima, însă prin ceea ce scriu de la o vreme acolo le este locul. Unde vor fi vrînd să-i pun după o asemenea ignominie? - re-citez din G. Dimisianu - subliniind:

“Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură.”

Așa, deci: eu îl scot pe generalul Pleșiță “cu fața mai curată decît a colegilor de literatură”! De parcă nu eu îl zugrăvisem în **Culoarea curcubeului**; și în **Soldatul câinelui**. De parcă nu eu - singur-singurel, fără ai mei “colegi de literatură” - i-aș fi dat în judecată pe 13 securiști printre care generalul Pleșiță. Oricum, între scriitorii care s-au declarat indignați de “prestația televizuală” a lui Pleșiță nu am întâlnit numele lui G. Dimisianu; nici al lui N. Manolescu; nici al lui Buzura, nici al lui Iorgulescu, nici al lui Gelu Ionescu, nici al lui Cosașu, nici al lui Dinescu, nici al Blandienei, nici al Adameștenei - ce să mai vorbesc de al lui Liiceanu, Pleșu, Patapievicu - aceștia fiind, după afirmația lui G. Dimisianu, “colegii de literatură” ai mei!

“Colegi” care nu au scos un cuvânt de protest, în 1970, când fusesem interzis; care nu au protestat când, arestat fiind, fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor - de ei, scriitori, de ei, colegi ai mei! - în schimb s-au indignat foarte pentru că arătasem *adevărul* despre ei, despre trădările lor, despre colaboraționismul lor - dinainte și de după decembrie 1989; “coleg de literatură” al meu Liiceanu, cel care mi-a distrus **Culoarea curcubeului**? Colegi Ivăsiuc, Breban, Țoiu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Băieșu, Cosașu? Coleg(e) de literatură Monica Lovinescu și Gabriela Adameșteanu, luînd partea notoriului editor-distrugător de cărți, în schimb tratîndu-l pe autorul uneia dintre ele (eu) de calomniator? Coleg de literatură N. Manolescu, cel care mi-a interzis accesul în *România literară* prin editorialul de pomină “Adio, domnule Goma”? Colegi de literatură literatorii români care au fost de acord să fiu înmormântat în tăcere, ba au dat și ei o mână de ajutor la această acțiune... literară?

Cum de poate Gabriel Dimisianu să înșire atâtea neadevăruri strigătoare la cer doar în câteva rînduri?

De ani de zile vor fi frământat ei (cei din “nucleul” de la *România literară*) chestiunea: cum să facă ei, cum să dreagă pentru a-i da peste bot în primul rând lui Goma (care a făcut ceva închisoare, a fost oarecum persecutat)?; în al doilea fostei lor protectoare: Monica Lovinescu? Aceștia, “fugiții” - cum ne spuneau Zăciu, Breban și alți ardeleni - le reproșaseră mereu că sub Ceaușescu nu mișcaseră, nu se revoltaseră, nu fuseseră adevărați scriitori, mulțumindu-se cu ascultarea Europei liberă și cu declarația declamată la bucătărie - în gând: “*Ziceam că rezistam*”... «Dar însăși Doamna Monica ne îndemna să *rezistăm prin cultură* - de la o vreme și-a schimbat discursul, s-a întors împotriva noastră, a adevăraților rezistenți, cei prin cultură»...

Rezultatul dezbaterilor: organizarea unei acțiuni - discret, eficace, dată fiind natura umană și mai ales recentă... “informatită”, rezultat al “dosaritei”.

Rezistenții prin cultură au operat o diversiune dintre cele mai murdare, mai ticăloase: ei, nu “unii disidenți” au inversat termenii. Ei, amorfii, nevertebrații, ei, analfabeții moral, ei, campioni ai supremației esteticului, demascați, criticați, arătați a fi ceea ce au chiar fost: colaboraționiști ai Terorismului Comunist, au adoptat tactica hoțului care, prins, zbiară: «Hoțul! Hoțul!!», arătându-l pe păgubaș-păgubos. Cei din Clanul Manoleștilor nu mai suportă reproșurile, învinovătirile și, ca ultimii pârâcioși ai clasei, arată spre “colegul”, bătut, preținzând că acela este vinovat. Astfel au început a fi bănuite victimele (adevărate, nu cele unse de Iliescu-Măgureanu înzestrate cu certificate de rezistent) și nu călăii - cei adevărați: securiștii, activiștii, precum și colaboratorii de bună voie cu Aparatul Infam - aceștia, sub pana unor hoți-urâtori cică ar fi victimele!

O bună parte dintre scriitorii dovediți că informaseră într-o împrejurare sau alta Criminalul Organ sunt, dacă nu de-a dreptul apărați, atunci sigur “explicați” (citații de G. Dimisianu: Doinaș, Uricaru, Buzura - la care îi adaug pe foștii mei colegi de închisoare, de domiciliu obligatoriu: Marino, Balotă), în timp ce Răul cel mare, adevăratul Rău vine de la unul, Goma, el îi “înjură” fără contenire, fără alegere, nu pe Florescu, nu pe Dulea (pe care el, Goma nu-i cunoscuse - în schimb îi cunoscuse - și-i înjurase - pe Ghișe, pe Vasile Nicolescu, pe Gafița, pe Dumitru-Dumnezeu - pe Ceaușescu), ci doar pe “cei buni”... - în ce scop?

Lumina vine de la Ștefănescu-Beznă:

“*Demonizarea Uniunii Scriitorilor*”.

Concluzie care nu așteaptă decât să fie trasă (de coadă): demonizatorul Goma nu este decât un “scriitor al turnătorilor” (apud recentul C. Teodorescu), un fost-fals-rezistent, devenit un apărător (măcar... favorizator), de ce nu complice al “odiosului general Pleșiță”! - de pildă.

Însă tot de pildă să răspundă G. Dimisianu când anume l-a descoperit el pe odiosul general:

- în vara anului 1977, când i-l povesteam lui Mazilescu și lui Raicu - și lui Dimisianu?;

- în iarna anului 1977-78, când îl povesteam jurnaliștilor occidentali, iar dările de seamă ale lor erau preluate, pe larg, de Europa liberă?;

- în 1978-79, când eu însumi citeam la Europa liberă fragmente din cartea de mărturie **Culoarea curcubeului - Cutremurul oamenilor**?; - în 1990, din volumul editat-retras-distrus de Liiceanu - dar recenzat în *România literară*? (de... Alex. Ștefănescu)?

Întrebare legitimă, fiindcă “manoleții din grupul *România literară*” par - și chiar reușesc să fie! - informați despre “odiosul Pleșiță” abia în februarie 2005, din volumul-decapitat de Liiceanu II al lumii editoriale românești, Lupescu, directorul Polirom, de la o vreme și administrator al Cărții românești, unde și l-a ales adjunct pe N. Manolescu.

Oricum: a 13-a campanie organizată de “colegii mei, scriitori” nu mă va lua prin surprindere, nu mă va mira, nu mă va îndurera:

În majoritate, “colegii mei, scriitori” sunt ceea ce calomniatorul de mine scrisese încă acum 27 ani, în **Cutremurul oamenilor - Culoarea curcubeului**: persoane fără coloană vertebrală, fără caracter, fără convingeri, “Compromisul fiind meseria lor” (Manolescu își intitulase extrem de inteligent o emisiune: “Cultura este meseria mea”).

În rest, firește, cu toții: geniali.

Să fie - la ei, acolo.

Paul Goma